

Mlado Jutro

Štev. 6.

Nedelja, 11. februarja

1934

Janez Rožencvet:

Podpeški ajd

V prav starih časih so živeli v naši deželi ajdje, ki so pa že izumirali, ko so se začeli ljudje naseljevati. Čas jim je bil prešel, kakor preide vsemu na svetu in kakor bo prešel enkrat tudi nam.

Ajdje se niso ljudem nič upirali, čeprav bi se jim bili lahko, ker so bili ajdje velikani, kakršnih ni zdaj več, ljudje pa pritlikavi, kakršni so še dandaneš. Ajdje so mirno prepuščali naj-

kakšna velikanja je morala biti tista mlada ajdovsko deklica. In do naših dni se je ohranil glas, da je bila zelo lepa, česar pa s njeni, v Podpeči omoženi sestri ne pripovedujejo.



boljšo zemljo ljudem in se jim umikali v hribe, kjer so nazadnje le še posamezni živeli, dokler niso tudi ti pomrli. Za njimi so se še po hribih naselili ljudje.

In tako je Ljubljana že dolgo stala, ko je v Podpeči pod Krimom živel zadnji ajd, ki je bil oženjen s hčerjo rajnega škofjeloškega ajda. Njeno sestro, ki je mlada umrla, je bil še oče pokopal. Čez sto let so ljudje v zemlji našli njeno rebro in to rebro obesili na strop cerkve v Crngrobu. Tam visi še dandaneš, in po njem lahko človek presodi,

O tej se je ohranil glas, da je bila huda, zelo nogata, in da je svojega ajdovskega moža večkrat pretepala. Ajd je bil sicer večji in močnejši, ali ker je bil pohleven, se ni nikoli branil, če je debele hraste na njegovem hrbtu razklestila, ali zmetala vanj skal, kolikove jih je okrog Podpeči dosegla. Da je imel več nevest na izbiro, bi se bil gotovo pokesal, da je škofjeloško vzel; ali zanj pri nas ni bilo druge neveste, in tako se še kesati ni mogel, pa je revež navadno vse voljno potrpel. Le kadar mu je bilo preveč, je pobegnil in

podpeškega kota. Takrat je bilo ljudem gorje.

Ajd je begal po hribih in dolinah, besna žena pa za njim. Zemiya se je tresla, in nihče izmed njiju ni pazil, kam stopi. Če je prišla pod ajdovsko stopalo hiša, je ni bilo potem več, in ljudi v nji tudi ne. Pa kamenje je bilo ljudem nevarno, ki je pri takih prilikah letelo. Pravijo, da so tisti barjanski hribci pri škofljici, Igu in Goricah sami vrhovi hribov, ki jih je razkačena ajdovska žena lomila in za možem lučala.

Torej ni čudno, da je pohlevni ajd o priliki spet zbežal pred svojo ženo in se skril za Šmarno goro. Dolgo ni čepel tam, zakaj žena ga je po stopinjah kmalu našla, in potem sta tekla nič kolikokrat okoli Šmarne gore. Ali ta dan je bila žena posebno srdita in se ni upehala. Ajd je parkrat zvijačno preskočil goro, da ga žena ni dohitela. Ker se je pri tem vsakokrat z dlanjo na greben oprl, ga je stisnil in napravil presed med Grmado in vrhom s cerkvijo. Ali ajdova žena je zvijačo spregledala, in ko je mož spet goro preskočil, se je obrnila in mu tekla naproti. Tako bi ga bila res kmalu v roke dobila, da ni mož v tej stiski še enkrat preskočil gore, stekel proti Ljubljani in ukanil ženo, ki se je vnovič obrnila in tekla naokrog.

Ajd je pritekel pred mestna vrata pri frančiškanskem mostu, zakaj vsa Ljubljana je bila takrat še majhna in je stala na desnem bregu Ljubljanice pod gradom. Ozri se, je pa videl, da vihra že žena za njim. Naveličan preganjanja, zakliče Ljubljancem, naj se brž umaknejo, in se nato z enim skokom pože ne levega brega Ljubljanice na Mestni trg. Tam se je oddahnil in ulegel na tla. Tako je bil dolg, da je segel skoraj od enega konca trga do drugega. Debel pa vendar ni bil tako, da ga ne bi visoke hiše skrivale.

Ajdova žena pridrvi do mestnih vrat in stražarji ji v strahu dopovedujejo: »Gospa, vašega moža ni v Ljubljani!«

Velikanja jim je dejala: »Kaj lažete, saj ga vidim, da na trgu leži!«

Stražarji niso pomislili, da vidi ajdnja preko hiš. Bili so se, da bo v jezi še mesto porušila, kar bi bila lahko. Ali k sreči so imeli ajdje trdno vero, da bi na mah okamenel vsak, kdor bi se spozabil nad ljubljanskim mestom ali nad njegovimi meščani. In tako se ajdnja Ljubljane ni lotila.

Pred mestnimi vrati je sedla na tla in zmerjala moža, ki se je na trgu stiskal k tlom in ni kazal prav nič volje, da bi mesto zapustil. Tam je bil varen,

ker žena ni mogla do njega. Mestna vrata in Ljubljano bi bila ajdnja pač lahko prestopila, po Stritarjevi ulici, ki je bila takrat ozka in zavita kakor črka S, pa ne bi mogla, ker je imela preširoka stopala. A da bi v mesto skočila kakor njen mož, je bila premalo gibljiva.

Torej je ajdnja obsedela pred mestom in obljubovala, da se ne umakne, tudi če bo treba čakati tri dni in tri noči.

Ljubljancem je bila ta zadevščina strašno nevšečna. Saj je bilo tudi res od sile nerodno. Na trgu je ležal ajd, da ni mogel noben voz nikamor, pred mestnimi vrati je čepela pa ajdnja, zapirala promet in se povrh še tako neznanjsko kregala in jezila, da je meščane kar skrbelo. Sicer so vedeli, kakšno vero imajo ajdje, ali vendar, v jezi še ajd lahko kaj nepremišljenega stori, in kaj jim pomaga, če potem na razvalinah okamenijo!

Ker so bili pa Ljubljanci zmerom zelo pametni, so tudi v tej stiski pametno sklenili: »Skrbimo, da ju s čim potolažimo! Gotovo sta lačna, dajmo jima najprej jesti!«

Ajda in ajdnjo nasititi seveda ni bila majhna reč, ali za rešitev mesta že velja kaj tvegati. Po vseh ljubljanskih hišah so kuhali žgance in na debelo so jih z ocvirki belili. Potem jih je prinesla vsaka hiša največjo skledo ajdu na trg, drugo, malo manjšo pa ženi pred mestnimi vrati. Ajdu je bila seveda največja skleda toliko, kakor navadnemu človeku žlica, in prav v slast jih je požiral po polne skledke hkrati. Rekel je, da ni še nikoli tako dobrih jedel.

Ajdnja je pa par skled pokušila in začela nato ljubljanske gospodinje otevat.

»Sram vas boji, da tako zanič kuhate! Če bi jaz kdaj mozu take žgance na mizo postavila, bi me pri tej priči pretepel in zapodil!«

Tako jim je dala vedeti, ali žgance je vendarle vse pojedla in tudi pomirila se je, da ni po kosilu več zmerjala. To je možu na trgu tako dobro delo, da je brž malo zadremal, kakor je imel doma navado.

Ali nesrečni ajd je pri tem smrčal, da se je vse mesto z gradom vred treslo, in njegovo smrčanje je na novo razkačilo ženo pred mestom.

»O, ti nesnaga grda in pokora! Tam se valjaš in smrčiš, za ženo, ki te čaka, se pa še zmeniš ne!« — je rekla ter začela v jezi kamenje vanj lučati.

Sicer so bili za to ajdovsko pest prav

drobni kamenčki, ki jih je velikan občutil kakor pesek, ali ljudem je bil ta pesek debelo kamenje. Sreča, da velikanja ni imela težkih skal pri roki, in da je dobro merila. Če bi bilo kamenje padalo po strehah, bi bilo vso opeko razbilo.

»Nevarno postaja!« — so dejali Ljubljancani v strahu.

V tej stiski so se pa ljubljanski trgovci nečesa imenitnega domislili in s svojimi modrimi glavami mesto rešili. Izbrali so iz svojih zalog dvanajst največjih pisanih konjskih kočev, jih naglo sešili, šli s to ponjavo pred mestna vrata in rekli: Gospa, ne jezite se vendar na svojega moža! Poglejte, kako je dober, in kako skrbi za vas. Tole lepo ruto vam je kupil!«

Ajdinja si je zavezala ruto iz konjskih kočev na glavo, se pogledala v Ljublanico in videla, da se ji pisana ruto lepo poda. Na pol potolažena je vprašala: »Pravite, da mi jo je mož kupil?«

»Mož vam jo je kupil, mož!« — so zatrdili trgovci. »Vse, kar smo imeli dragega, smo mu morali pokazati, da je najlepše izbral za vas.«

»No, če je pa tako, se ne bom nikoli več nanj jezila, in nocoj mu bom za večerjo kaj posebno dobrega skuhal«, — je rekla ajdinja čisto potolažena, pa brž vstala in odšla domov.

Povedali so ajdu, da je žena pomirjena odšla. Sprva ni mogel verjeti, a potem je previdno vstal ter pogledal iznad mesta. Ko je videl, da jo maha žena proti Podpeči, se mu je od srca odvalila velikanska skala, in kakor bi ga pero sprožilo je skočil iz mesta in jo ubral za njo.

Tiska skala, ki se je bila ajdu od srca odvalila, je pa obležala na Mestnem trgu v Ljubljani. Tam je bila dolgo časa v veliko napotje, ker je niso mogli nikamor spraviti. Nazadnje so se je nekako privadili, kakor se ljudje privadijo vsega in vsemu, da potem niti več ne mislijo, kako bi moglo biti kaj drugače. Skala je obstala, in samo gostilne tam naokrog so na novo prekrstili: »Pri skali«, »Nad skalo«, »Pod skalo«, kakor so se pač vrstile. Pa nove hiše, ki so jih na eni strani pozidali, so zaradi skale na trgu umaknili bolj proti Ljubljani, da je zato Mestni trg še dandanes tam bolj širok.

Šele ko so si morali meščani postaviti novo mestno hišo, ker se jim je stari magirstrat že podiral, je šinila nekomu pametna misel v glavo. Rekel je: »Razbijmo skalo in porabimo kamenje za zidanje!«

In Ljubljancani so tako storili. Razbili so podpeško skalo, ki jim je bila toliko časa za samo napotje, iz kamenja so pa postavili tiste štiri stebre, na katerih še danes sloni ljubljanski magistrat.

Lojze Zupanc:

Kdo ve?

»Hej, možiček, kdo si ti, kam se ti tako mudi?

Kam tako zelo hitiš, za kom v grmovju se podiš?

Kaj bo če v črno suknjico, dobil boš s trnjem luknjico?«

A možiček: »Pijut, žiži!«
Zažvižga in drugam zleti.

Kdo ve, kod je možiček ta, ki z žoltim kljunčkom žvižgat zna?

Zanimivosti

Pravi biseri se v kisu raztope. Po tem jih tudi spoznavajo.

V človeškem telesu je toliko fosforja, da bi ga bilo dovolj za 2200 vžigalic.

Na Nizozemskem imajo nad 10.000 mlinov na veter.

V Verhojansk, najhladnejše mesto na svetu, pride pošta le štirikrat na leto.

Ameriška pisateljica Helen Hellerjeva je slepa in gluha, pa je vendar dovršila vseučilišče v Cambridgeu na Angleškem.

Najdaljši most na svetu imajo na Kitajskem. Dolg je osem in pol kilometra in se dviguje na 300 obokih 20 in pol metra nad reko Santgan.

Prekuhana voda je za trajno uživanje škodljiva.

Če človek ne bi nikoli postrigel nohtov, bi imel v štiridesetem letu tri do štiri metre dolge.

Teža krvi znaša pri človeku desetino njegove teže.

Umrljivost je med pijanci za 30 odstotkov večja kakor med treznimi ljudmi.

Na Kitajskem imajo dve mesti, ki imata najkrajše ime na svetu. Eno se imenuje U, drugo pa I.

Prvo pisemsko znamko je uvedel Anglež Hill leta 1840.

Kože črncev se solnce tudi v najhujši vročini ne prima.

Slavo Stine:

Snežni Triglav

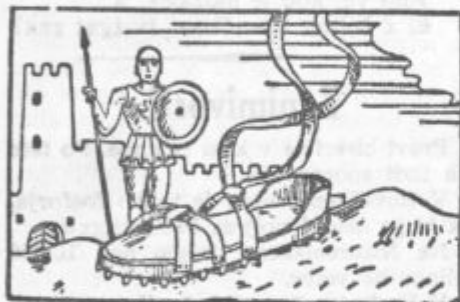
Mali Janko še ne more,
plezat na visoke gore;
dasi silno hrepeni —
nima še dovolj moči.

Pa je zima spet nastala,
zemljo s snegom vso obdala;
Janko kepe spet vali —
majhen Triglav naredi.

Protj njemu roke steza,
vedno na vrhove pleza;
končno Triglav se stopi —
Janko se za njim solzi ...

Kdaj so odkrili čevlje?

Le malo ljudi je danes brez čevljev, nekoč jih je bilo pa le malo, ki so jih imeli. Bogataši in mogočniki pri nek-



Rimski vojaški čevlji

danjih preprostih narodih so si zavijali noge v kože. Rimci, Grki in drugi stari naprednejši narodi pa so nosili usnjene sandale, ki so bile pritrjene na nogi z jermeni. Zlasti boljši ljudje so imeli naravnost umetniško in dragoceno izdelane sandale. Vendar pa je smel vsak stan



»Kljunasti čevlje«

positi samo sandale v tisti obliki, ki je bila zanj določena. Nekateri so smeli imeti črne jermene, drugi pa na primer polmesečne zaponke. Šele za časa rim-

skega cesarstva so prišle v veljavo sandale, ki so imele tudi pokrite prste in peto. Te sandale so prva oblika današnjih čevljev. Rimski vojaki so imeli trdne, okovane sandale, ki se niso hitro izrabile. Še zdaj dobimo nekaj vzorcev



škorňj

po raznih evropskih muzejih. Izkopali so jih v krajih, kjer so nekoč gospodovali Rimci.

Toda čeprav so Rimci prišli skoraj do dandanašnje oblike čevljev, vendar nečesa niso odkrili. Peto, kakršno imamo zdaj. To je odkril neznan izumitelj šele štiri sto let pozneje. V srednjem veku so dali čevljem dostikrat za dandanašnje poime strašno čudne oblike. Tako so se razširili v 12. stoletju »kljunasti čevlje«, kakršne vidite na sliki. Kljun, ki je njihov podaljšek, je bil pogosto dosti daljši od noge same. Potem so nekaj časa izdelovali čevlje z več decimetrov visokimi podplati, da so hodili z njimi kakor še zdaj otroci na hođuljah. Zlasti vitezi so imeli na svojih kovinskih opre mah zelo čudne oblike čevljev.

Vsako pozna škornje. Ti so nastali v času tridesetletne vojne in so bili takrat prav taki, kakor so še danes. Na vrhu so bili navadno okrašeni z lepimi čipkami.

Pozneje pa so začeli obliko čevljev čedalje bolj poenostavljati, dokler niso prišli do oblike, ki je zdaj v navadi.

Kakor vidite, se je oblika čevljev zelo izpreminjala. Kdo bi si mislil, da je bilo treba toliko iznajdljivosti in premišljevanja, dokler nismo dobili obuvala, ki ustreza našim potrebam.

Manica:

Uganke

1. Kaj je nevarnejše od odprte in dobro nabrušene britve v žepu?

2. Nič ne vidi, a vendar je marsikomu najboljši kašipot?

Lovski plen gospoda Balona



1.

Gospod Balon hiti na lov,
ž njim vrli kuža Hasan - hovi!



2.

Bil je prelep jesenski dan,
čez polje je sfrčal fazán.



3.

Zadel — sevé — je prvi strel.
»Brž tjal« je lovec psu velél.



4.

Ob gozdu, koder vodi pot,
smrči in spi rején gospod.



5.

V nahrbtniku — o božji čas! —
cel venec tolstih je klobas.



6.

Prinese Hasan jih v poklon —
to je strmél gospod Balon.

JUTROVČKI PIŠEJO

Slon in hijena. Slona je hudo bolela noga. Šel je k zdravnici hijeni, da bi ga rešila bolečin. Toda hijena se ga je tako prestrašila, da je zbežala v gozd. Slon je hitel za njo, o zgrabil z cilcem in vrgel visoko v zrak. Zletela je v take višave, da se doslej še ni vrnila na zemljo.

**Marjan Štravs, uč. V. razr.
v Dol. Logatcu**

Zgodba o pravični kokli. Pri neki hiši so imeli muco, ki je jedla piščeta. Ko je nekoč spet pojedla piščeta, se je koklija tako razjezila, da je popadla muco in jo pojedla. Od tistih dob je koklija mijavkala, ker ji je muca ležala v želodcu.

**Vera Valenčič, uč. I. razr.
Krška vas 33**

Hildika in kokoške. Nekega dne je šla Hildika pobirati jajca s kurjih gnezd. Na nekem gnezdju je našla dve kokoši. Nagnala je kokoši z gnezda in pobrala jajca. Kokoši sta bili jezni in sta leteli za Hildiko, ki je iz strahu vrgla jajca na tla, kjer so se razbila.

**Stefan Kosi, uč. II. razr.
v Olinju p. Podčetrtek**

Zgodba o medvedu. Živel je kmet, ki je imel veliko koruze. Vanjo se je prišel valjat medved s svojimi mladiči. Ko je kmet zagledal medvedko, ji je zagrozil s pestjo. To pa medvedke ni prestrašilo, zato je šel kmet po puško in je ustrelil njo in mladiče.

**Pirc Slavko, uč. osn. šole
Sp. šiška, Kamniška ulica 9**

Na lovu. Lovec gre na lov. Tedaj pa zagleda zajca, ki mu pride baš naproti. Lovec dvigne puško, prebrisan zajec se pa skriva v zeljnik. Lovec je napenjal oči, da bi zagledal zajca, vendar se mu to ni posrečilo in tako se je jezen vrnil s lova domov.

**Ana Štern, uč. II. razr.
Žirovnica**

Živalska zgodbica. Huda zima je prisilila ježa, da je šel k jazbecu prositi pomoči. Jazbec ga je sprejel za sestanovaleca, jež mu je to dobroto slabo poplačal. Zbadal je jazbeca tako dolgo, da ga je pregnal iz njegovega stanovanja. Dobrota je pač sirota.

**Albin Zor, uč. I. razr. kl. gimn.
v Mariboru**

Petelin in lisica. Petelin se je bil pravkar prebudil. Tedaj je zagledal pred seboj lisico. Hitro je skočil na ograjo in glasno zakikirikal, da bi naznanil novi dan. Lisica se je prestrašila in zbežala nazaj v gozd.

**Danica Per, uč. I. razr.
v Ljubljani, Lichtenturnov zavod**

Resnična zgodba. L. 1929. spomladi so našli zapriseženi lovci na Jezerskih pašnikih pod Krvavcem zmrzlo srnico, stoječo in stegačo se na drevo za listjem. **Branka Per, uč. II. razr. drž. real. gimn.
v Ljubljani, Maistrova ulica 14**

Lisica in petelin. Lisica je živela v gozdu nedaleč od vasi. Nekega dne je začela petelinovo petje. Hitela je tja in se skrila v grmu. Ko je petelin zvečer zaspal, se je lisica splazila do njega, ga zadavila in pohrustala.

**Janda Hočevar, uč. ? razr.
v Celju, Breg 6**

Ljubi stric Matic! Še nikoli se Ti nisem drznila napisati niti najmanjšega pisemca, ker sem se hudo bala Tvojega požrešnega koša, ki baje požira pisma kar na vagon, in prav tako sem se bala tudi Tebe, ki mečeš pisemca v koš. Ko sem pa čitala razpis Tvojega novega natečaja, se nisem mogla premagati in zdaj že držim svinčnik v roki in Ti pišem povestico. Odpri usta in oči in čitaj:

Mlad kuža je bil,
ki je mucke rad lovil.
Nekoč ujel je mucko mlado,
oj, muciko tak zalo!
Kuža črn, mucika bela
prišla je polomija cela:
Nekoč ko miška mucki rep odgrizne,
ne more kužek se ubraniti mucke jezne;
čez nekaj časa — že duha ni o mucki,
le kuža milo vzdihuje tam za pečjo . . .
Zdaj pa hitro povej, stric Matic, kaj je bilo s to rečjo?!

Sprejmi mnogo pozdravov in poljubčkov od svoje pridne

**Urške Pogačarjeve, uč. osn. šole
Sv. Peter v Savinjski dolini**

Draga Urška! Zelo vesel sem, da si se vendar ojunčila in mi pisala. Hkrati Te pa prosim, da drugič ne obrekuješ mojega koša in tudi ne mene. Nikdar ne vržem nobenega pisemca v koš — ga sploh nimam — samo kadar mi Jutrov-

Ekli pošljajo pisemca prepozno, to je, tedaj, ko je natečaj že zaključen, takrat romajo njihova pisemca v peč. Tisto namreč imam. Kar se pa tiče Tvoje pesnice, Ti moram priznati, da že tri dni nič ne jem in tri noči nič ne spim, ker neprestano premišlujem »kaj je bilo s to rečjo«. Srčno te prosim, piši mi takoj, kaj je bilo, da se bo moja radovednost potolažila. Navadno pravijo, da so samo ženske radovedne, pa ni res! Jaz sem tako radoveden, da bi se najrajši odpeljal v Sv. Peter vprašat »kaj je bilo s to rečjo«! Na koncu svojega spisa si napisala, da si pridna. Nu, tega Ti res ne verjamem, ker če bi bila pridna, mi ne bi prizadejala takih skrbi. Srčno te pozdravlja

stric Matie.

Zima in ptiček

Ptiček hrane nima
zima mu pa kima:
»Boš jedel spomlad',
bo dosti zrnja takrat!«
»Že prav tako:
ko bo tebi hudo,
pa meni ne bo!«

Zdenka Fajdiga uč. IV. razr.
v Kamniku

Jež in lisica. Nekoč je šel jež proti gozdu. Lisica ga je srečala in ga vprašala: »Stric, kam greste?« Jež odgovori: »Grem k lovcu, da mu povem, kje sem našel lisičjo luknjo!« »Kam pa greste vi?« vpraša jež lisico? Lisica mu jezno odgovori: »To vas naj prav nič ne skrbi!«

Kuzmič Štefan uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih

Pes in mačka. Nekoč sta se srečala pes in mačka. Mačka je psu začela loviti rep. Toda Pozor je dejal: »Hov-hov!« Miškojedka je rekla »fr-fr!« skočila psu na glavo in mu razpraskala uho, da se je podedila rdeča kri. Nato se je urno zagnala na visoko drevo. Pozor je bil prepočasn, da bi zgrabil mačko za rep, zato se še enkrat prav glasno oglašal: »Hov-hov!«, a mačka z drevesa pihne »fr-fr!«

Mencigar Marta uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih, Prekmurje

Veverica in vrabec. Vrabec je pozimi tožil veverici, da je hud mraz. Veverica je rekla: »Res je zelo mrzlo.« »Kaj tebi, ko imaš toplo gnezdo, jaz pa nimam nič«, pravi vrabec. »Zakaj si ga pa nisi naredil?« Vrabec je rekel: »Nisem mislil, da bo tako huda zima.«

Kolmanko Jožef, uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih, Prekmurje

Zajčki v kravjem hlevu. Zajček skače po hlevu. Naenkrat stopi krava zajčku na rep. Drugi zajčki so pritekli gledat in začeli kričati. Vsak zajček je hitro prijel ubogega zajčka za eno nogo, nato so vlekli. Ko so ga srečno privlekli izpod kravje noge, so vsi odbežali v luknjo.

Gomboc Karel, uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih

Lisica in petelin. Nekoč je stal petelin visoko na plotu. Lisica ga je zagledala in mu rekla: »Pridi bliže!« Petelinček jo je ubogal. Lisica ga je zgrabila in ga je že nesla proti gozdu, ko srečata kokoš. Petelinčkova žena vpraša vsa v skrbeh: »Petelinček, kaj se povrneš?« On pa pravi: »Nikdar več, ljuba ženka.«

Čerpnjak Franc, uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih

Vrabček in mačka. Vrabček je bil na vrtu in mačka mu je rekla: Nič se ne boj, da bi te pojedla! Vrabček se pa ni zanesel na mačkine besede in je odletel. Zalostna je šla mačka domov in se potožila psu. Mačica, ti nisi za ptice, ampak za podgane in miši! jo je poučil kužek.

Kos Ema, učenka III. razr. osn. šole
v Pertočih

Zajček in mačka. Nekoč sta se srečala zajček in mačka. Radovedni zajček vpraša mačko: »Kam greš?« »Grem po mlade zajčke; ti bi mi gotovo vedel povedati, kje bi jih najhitreje našla.« Zajček se hudo prestraši, naglo se obrne in odhiti nazaj v gozd, da zavaruje svoje mlade pred hudim sovražnikom.

Ficko Avgust, uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih

Mačka in miška. Miš je glodala repo. Mačka Tihotačka je lepo mirno sedela in pazila na miško, ki ni nehala glodati. Ko je že miška zglodala tako globoko, da je imela že glavo v repi, je mačka tihotačka skočila, zgrabila ubogo miš in jo skrila v svoj želodec.

Vogrinič Janez, uč. III. razr. osn. šole
v Pertočih

Dobrosrčni volk. Verjemite ali ne verjemite — nekoč se je volku zasmilila lačna lisica, pa se je odpravil v bližnjo vas, da najde kako primerno hrano zanjo. Kmalu se je vrnil z debelo kokošjo v gobcu. Lisica je bila vesela mastne pečenke, v zahvalo mu je pa pustila oglodane kosti.

Ivan Detiček, uč. V. razr. v Velenju

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil *»Mladega Jutra«* so pravimo rešili med drugimi tudi: Alojzij Goriob, uč. IV. razr. na Jesenicah, Dušan Matičič, Dob. pri Domžalah št. 94, Nada Bruciceva, uč. I. raz. drž. real. gimn. v Ljubljani, Vlasta Miklavčič, uč. III. razr. vadbice šolskih sester v Mariboru. Prihodnjo nedeljo bomo nadaljevali objavo imen.

Učenke in učenci III. razr. v Dobličah: Objavili bomo vse spise, samo malo popravljenja morate imeti, ker je dobil stric Matic za novi natečaj več sto dopisov.

Ivanka Izlaker, uč. V. razr. v Ormožu: Stric Matic se Ti srčno zahvaljuje za poslane trobentice, ki so prišle sveže in dišeče v Ljubljano, čeprav so morale dolgo potovati. Ali si jih sama našla? Stric Matic Te prav lepo pozdravlja in pravi, da bo zelo vesel, če mu kmalu spet kaj pišeš. Zakaj se nisi udeležila našega natečaja?

Oskar Lutman, dijak II. razr. državne realne gimnazije v Ljubljani, Nada Juršič, dijakinja III. razr. gimn. v Kulnu (Primorska banovina), Vera Fischerjeva, dijakinja II. razr. mest. žen. real. gimn. v Ljubljani, Adela Topolnik, uč. I. razr. mešč. šole v Slovenjgradcu: Vaših spisov na žalost ne moremo priobčiti, ker so predolgi. Na ta natečaj smo dobili izredno mnogo dopisov in tako nam je še posebno težko spraviti daljše spise pod streho. Stric Matic se Vam srčno zahvaljuje zanje in tudi rad prizna, da so Vaši spisi sijajni, drug boljši od drugega!

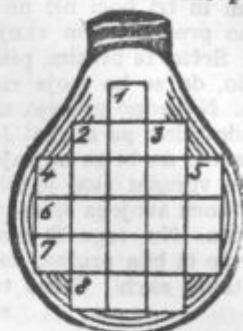
Vida Gerbec, uč. osn. šole pri Sv. Jakobu v Ljubljani: Stric Matic se Ti srčno zahvaljuje za poslane spise. Dva bo objavil, tretji bo pa moral zaradi pomanjkanja prostora izostati. Le oglašaj se še kaj!

Vida Trobec, uč. IV. razr. v Rogaški Slatini: Od Tvoje lepe pesmice smo objavili samo prvo kitico, to pa iz dveh razlogov: prvič, ker je bila predolga in nam manjka prostora, drugič pa, ker bi nas utegnil drugače kdo »napasti«, češ, da delamo v *»Mladem Jutru«* za kogarkoli reklamo. Stric Matic pozdravlja srčno Tebe in Tvojega dobrega strica in Vaju bo poleti gotovo obiskal, če ga bo pot nanesla v Vaše kraje.

Dragi Jutrovčki! Donise, ki se nanašajo na razpisani natečaj, sprejemamo samo še do 12. februarja. S tem dnem je natečaj neoprekno zaključen. — 4. marca pa objavimo razpis novega čaja.

Križanka »Žarnica«

Vodoravno: 2. domača žival, 4. dejanski spopad, 6. upadlo morje, 7. cvetni prah, 8. del nemirne vodne površine.



Navpično: 1. žuželka, 2. kmetov up, 3. luč jugoslovanstva, 4. duhovnik, 5. žalost.

»Rešitev križanke »Otok«

Vodoravno: 1. čok, 4. Metod, 6. ovoza, 7. klokan.

Navpično: 1. čevo, 2. otok, 3. koza, 4. mol, 5. dan.

Dopolnilnica

E I B I S E M U T P I O U M O
* * * * *
A O T A R A Š A A Č O A A R O

Namestu svezdice vstavi prave črke, tako da dobiš v navpičnih vrstah same samostalnike in lastna imena, v srednji vrsti pa ime in priimek slovenskega pisatelja.

Za spretne roke



Zgornja slika vam pokaže, kaj vse lahko napravite iz krogov: snežnjaka, piško, muco-maco in debelega klovn!